

همه مؤسسات اعتباری، صندوق های قرض الحسنه، صرافی ها، شرکت های واسپاری و غیره می شوند؛ در واقع، بخش های قابل توجهی، تحت نظارت بانک مرکزی هستند؛ همچنین مشاهده می کنیم که در ماده ۴ قانون مزبور، وظایف و اختیارات قابل توجهی نیز برای بانک مرکزی در نظر گرفته شده است.»

رئیس دستگاه قضایی اظهار داشت: «توسعه نهادهای تضمین و توثیق موردنیاز در عملیات و خدمات بانکی، طبق قانون یکی از وظایف بانک مرکزی است. یکی از مسائلی که در طول سالیان متمادی با آن مواجه ایم، آن است که در موعد پرداخت تسهیلات بانکی، تضمین هاوتوثیق های لازم از گیرنده تسهیلات اخذ نمی شود و در نتیجه در موعد مقرر، بازپرداخت تسهیلات صورت نمی گیرد و مشکلاتی حادث می شود.»

اودر بخش دیگری از اظهارات خود، ضمن تبیین مسئولیت ها و اهداف بانک مرکزی تصریح کرد: «مهار تورم، ثبات و سلامت شبکه بانکی، حمایت از رشد اقتصادی و اشتغال، کمک به حفظ و ارتقای ارزش پول ملی و کمک به تحقق عدالت اجتماعی، از جمله مسئولیت ها و اهداف بانک مرکزی است؛ یکی از مباحث مطرح در قضیه عدالت اجتماعی، آن است که عده ای به واسطه رانت و سایر مسائل، پول های فراوان به جیب می زنند و عده ای نیز با مشکلات روزمره دست و پنجه نرم می کنند.»

❖ **لرزم نظارت سازمان بازرسی بر انجام وظایف بانک مرکزی**
رئیس دستگاه قضا افزود: «جلوگیری از بروز تخلف توسط اشخاص تحت

نظارت و تنبیه اشخاص تحت نظارت متخلف، ایجاد زیرساخت های فنی لازم برای تحقق اهداف بانک مرکزی از جمله تشکیل پایگاه های جامع جمع آوری و تحلیل داده، نگهداری و مدیریت ذخایر بین المللی کشور نظیر ارز و طلا، تحکیم حکمرانی پول ملی از طریق نظارت مؤثر بر آن همچنین ایفای نقش نظارتی مصرح در قوانین مرتبط با ورود و خروج ارز و پول رایج کشور نیز از دیگر وظایف بانک مرکزی است که باید این وظایف و امور، طبق قانون، به طور کامل محقق شوند و سازمان بازرسی نیز باید نسبت به حسن اجرای این قوانین، نظارت ویژه داشته باشد.»

رئیس عدلیه تصریح کرد: «بانک مرکزی در قبال موضوعات و مقولات یادشده، مسئول است و از اختیاراتی بر خوردار است و باید وظایف قانونی خود را انجام دهد؛ قوه قضائیه و سایر دستگاه ها و بخش های ذیصلاح نیز باید بانک مرکزی را در انجام وظایفش یاری رسانند. قطعاً چنانچه بانک مرکزی گزارش و یا شکایتی را تسلیم دستگاه قضا کند، به طور دقیق پیگیری و رسیدگی می کنیم؛ اما این توقع نباید وجود داشته باشد که قوه قضائیه جایگزین بانک مرکزی در عمل به وظایفش شیود؛ اگر چنین باشد، هر دستگاهی از بار مسئولیت شانه خالی می کند. از سویی دیگر، اگر بسپارند به دیگران و بگویند که دیگران بایند و کارگروه تشکیل دهیم نیز، این سؤال مطرح می شود که پاسخگو چه کسی خواهد بود؟ کارگروه که مسئولیت قبول نمی کند؛ بنابراین چه کسی را می خواهید مسئول و بازخواست کنید؟ این موضوعی است که من خطاب به متولیان بانک مرکزی و برخی دیگر از مسئولان اقتصادی مطرح کرده ام.»

کنند: ایران هرگز نباید سلاح هسته ای تولید کند، و آمریکا هرگز نباید علیه ایران اقدام به جنگ نظامی یا اقتصادی کند. در این چارچوب، ایران می تواند شفافیت، محدودیت غنی سازی و حتی سازوکار منطقه ای، مانند کنسرسیوم غنی سازی، پیشنهاد دهد و آمریکا نیز تحریم های خود و تحریم های ملل متحد را لغو کند. ایران می تواند با همکاری مناسب با آژانس زمینه توافق را تسهیل کند. نگرانی ایران این است که اطلاعات در اختیار آژانس برای هدف گیری نظامی استفاده شود. اظهارات مدیرکل آژانس در ژوئن مبنی بر اینکه «تهران به پرسش های آژانس پاسخ نداده یا پاسخ فنی معتبر ارائه نکرده» نیز به سرعت توسط اسرائیل برای توجیه حملات مورد سوءاستفاده قرار گرفت. ایران حق دارد آژانس را به رعایت دقیق رویه ها و موازین رفتاری در بی طرفی، انصاف، محرمانگی و حساسیت نسبت به امنیت ملی ملزم بداند. اما اگر این نگرانی ها مدیریت شود، باید فایده همکاری از هزینه آن بیشتر باشد. شفافیت با آژانس می باید از انتشار روایت های امنیتی ساز جلوگیری کرده و راه توافق سیاسی با آمریکا را هموار کند. اگر تهران و واشنگتن بتوانند نسخه به روز شده ای از برجام را اجرا کنند، شاید قادر شوند موضوعات دشوار دیگر مانند امنیت منطقه ای، کنترل تسلیحات و مبارزه با تروریسم را نیز مدیریت کنند. برای نمونه، ایران ممکن است بپذیرد که به آمریکا یا متحدانش حمله نخواهد کرد و در مقابل، تعهد مشابه دریافت کند. ایران ممکن است بپذیرد از توان نظامی خود جز در دفاع مشروع در برابر حمله نظامی استفاده نکند و طرف مقابل نیز تعهد مشابهی بدهد. اما آمریکا باید نگرانی های امنیتی ایران، از جمله حضور تهدیدآمیز خود در پیرامون ایران و سیل بی سابقه تسلیحات پیشرفته آمریکایی در منطقه را برطرف کند. با وجود ادعاهای آمریکا درباره توانمندی های دفاعی ایران، تهران در مقیاس واقعی، سرانه و سهم از تولید ناخالص داخلی، کسری از هزینه نظامی متحدان آمریکا در منطقه را خرج می کند. تهران و واشنگتن همچنین ممکن است دریابند که می توانند در حوزه هایی به صورت عملی به یکدیگر کمک کنند. ایران شبکه ای گسترده از دانشگاه ها، جمعیتی تحصیل کرده و بخش خصوصی پویا با پیوندهای تاریخی به بازارهای جهانی دارد. ایران یکی از پایدارترین و سودآورترین اقتصادهای دست نخورده جهان است. بنابراین دو کشور می توانند در موضوعات علمی و فناوریانه همکاری کنند. همچنین ممکن است حوزه هایی برای هماهنگی کوتاه مدت سیاست خارجی پدید آید. تهران و واشنگتن با وجود اختلافات راهبردی، در دهه های اخیر در افغانستان، عراق و مقابله با داعش همکاری کرده اند. امروز نیز با چالش های مشترک در زمینه افراط گرایی و تهدیدهایی که متوجه آزادی دریانوردی است مواجه اند که می تواند عرصه ای برای جلوگیری از درگیری یا حتی همکاری محدود باشد. مبارزه با قاچاق بین المللی مواد مخدر نیز زمینه همکاری است. ایران که در مسیر ترانزیت مواد مخدر افغانستان قرار دارد، هزینه انسانی و مالی سنگینی پرداخته و هزاران نفر از نیروهای انتظامی خود را از دست داده است. هماهنگی آرام، از اشتراك اطلاعات تا حمایت فنی، می تواند بدون نیاز به هم سوئی سیاسی در مباحث ایدئولوژیک، یک تهدید مشترک امنیتی را کاهش دهد.

❖ شکست چرخه امنیتی سازی

چرخه امنیتی سازی، ایران، منطقه و کشورهای ناتو، به ویژه آمریکا را در وضعیتی پیچیده و خودافزا قرار داده است. اقدامات دفاعی و واکنشی ایران نه تنها تهدید را کاهش نداده بلکه ادراک امنیتی درباره ایران را تشدید کرده و روایت خطرناک بودن تهران را تثبیت کرده است. شکستن این چرخه برای تهران ضرورتی حیاتی است. تصور اینکه ایران تهدیدی وجودی باشد، به طور کامل نادرست است؛ اما این تصور برای ایرانیان تهدید وجودی ایجاد کرده است، چنان که حملات خردآمده به وضوح نشان داد. گریز از امنیتی سازی نیازمند مجموعه ای از راهبردهای هم زمان، جامع و هماهنگ است: دیپلماسی فعال منطقه ای و جهانی، اصلاحات داخلی، اقدامات اعتمادساز داخلی و خارجی، بازگشت به قدرت انگیزشی انقلاب اسلامی، تقویت غیرتحریک آمیز توان دفاعی، تغییر شیوه تبلیغات راهبردی، در عین حال، شکستن چرخه امنیتی سازی برای آمریکا و اروپا نیز حیاتی است. آنان باید با ایران نه به عنوان تهدید بلکه شریک بالقوه تعامل کنند. این کار به نفع خود آنهاست. واشنگتن و اروپا با گرفتار شدن در گفتمان جنگی و امنیتی علیه ایران، تنش های منطقه ای و جهانی را افزایش داده اند بدون آنکه هیچ یک از اهداف اعلام شده خود را محقق کنند. منفعت آنها در احترام به استقلال، عزت و حقوق مشروع ایران و تمرکز بر عامل اصلی بی ثباتی منطقه، یعنی رفتار غیرقانونی و غیرانسانی اسرائیل است. ایران یک میانیچی طبیعی است. فرهنگ، تاریخ و موقعیت آن به گونه ای است که می تواند تسهیل کننده گفتگو میان آسیا و اروپا باشد. ایران می تواند مرکز تجارت، به ویژه برای کشورهای محصور آسیای مرکزی باشد. سرمایه انسانی آن می تواند ایران را شریک بزرگ نوآوری جهانی سازد. شکستن چرخه امنیتی سازی و بازگشت ایران به جایگاه شایسته خود می تواند صلح، توسعه و ثبات را برای دهه های آینده به ارمغان آورد.

❖ **مقاله مشترک ظریف و امیرپارسا گرمسیری در مجله فارن افرز آمریکا**

محمدرضا ثقفی

زنان تحصیلکرده قربانی اصلی بیکاری در ایران

عکس نوشت

۳۲ همت کجا ما کجا؟

درباره عکسی از مافیای زباله در تهران

امیر جدیدی

عکاس و روزنامه نگار

احتمالاً اطراف خانه یا محل کارتان هر روز و هر روز حجم زیادی از گونی های چرک و بدبو را دیده باشید. اگر کمی دقت تان را بیشتر کنید متوجه می شوید که پشت این آمد و رفت و پر و خالی شدن بمب های غفن سیستم لجستیکی غریب و عجیبی در حال کار و برنامه ریزی است. اگر سنگ از آسمان بیارد، اگر زمین و زمان به هم بریزد، اگر کوه از جا کنده شود، اگر دریا از تشنگی آب بنوشد، در ایام تعطیل و غیرتعطیل، بیست و چهار ساعته، عده ای جوان تر و فرز را می بینید که با دست های سیاه شده از زباله، با پاهای خسته از گز کردن کوچه های شهر، با سرهای آسیمه از سرک کشیدن مدام در سطل، سر ساعت مقرری از محل ماموریت بر می گردند و گونی های روی دوش شان را به گونی های بزرگتر می ریزند. گونی ها به شکل منظمی در گوشه ای از خیابان چیده می شوند و عده دیگری مثل آمبولانس هایی که دنبال مریض می آیند گونی ها را روی دست می گیرند و بار ماشین های حمل زباله می کنند. کامیون ها هم آژیرکشان که نه اما همچون تیری که از چله کمان رها شده باشد خودشان را به سراشیبی تهران می سپارند و ... در تهران روزانه حدود ۷۰۰۰ تن زباله تولید می شود. ظاهراً ارزش افزوده این حجم از زباله در سال عددی نزدیک به ۳۲ هزار میلیارد تومان است. این اعداد و ارقام را همین روز گذشته یکی از اعضای شورای شهر در مصاحبه با خبرگزاری صداوسیما گفته است. نکته اینکه درآمد سازمان پسماند از ساماندهی زباله یک سال تهران عددی نزدیک به ۲۶۵ میلیارد تومان است. این ها همه در حالی است که همین سازمان پسماند از بودجه عمومی استفاده می کند؛ به طوری که بیش از ۳ هزار میلیارد تومان بودجه دریافت می کند تا پسماندی را مدیریت کند که می توانست ۳۲ همت درآمد برای شهر ایجاد کند. به این اعداد و ارقام نگاه کنید. به عکس هایی که خبرگزاری تسنیم از مافیای زباله در تهران منتشر کرده است نگاه کنید. به رفتار زباله گرد های محل تان نگاه کنید. مردم این شهر کجای کارند؟ ۳۲ همت کجا ما کجا؟

عکس: حسین ظهوروندی/تسنیم

سمفونی خطوط